

Zastavica v podobah.

Priobčil G. S.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Umetnik in modrijan.

Nekdo trdi, da umetnik svet vdihava in ga zopet izdiha, modrijanu pa je svet izdihan in on ga mora zopet vdihati.

Pomota.

Papiga, ki je znala dobro govoriti, zlasti pa izgovarjati besede „Kaj pa želite?“ je odletela skozi odprto okno in sedla na vejo bližnjega drevesa. Slučajno pride mimo kmetič, ki zapazi nenavadnega ptiča in ga strme ogleduje. Tudi papigi se zazdi čudno, zakaj jo kmetič tako verno opazuje, zato zakliče: „Kaj pa želite?“ Kmetič se je ob tem toliko zavzel, da bi bil kmalu oka-

menel. Zakaj zazdelo se mu je, da ima opraviti z zakletim človekom. V največjem strahu je vzel klobuk z glave in rekel ves trepetajoč: „Nikar mi ne zamerite, gospod, ponižno vas prosim! Mislim sem samo, da ste — ptič!“ — Seveda vam ne moremo povedati, ali je papiga tudi na to kaj odgovorila.

Smodkin pepel — zdravilo.

Ako koga piči osa, čebela, škorpiljon i. t. d., je dobro, če pičeno mesto posiplje s pepelom smodke ali tobaka sploh. Na pepel je treba kaniti kapljico vode ali kake druge tekočine. Rana zaraditega niti ne boli niti ne oteče.

Iz angleških šol.

O vtiskih in razumu v angleških šolah pripoveduje časopis „Westminster Gazette“: „Ali moramo vsi umreti?“ vpraša nekoč deček učitelja. Ko mu ta pritrdi, vpraša deček: „A kdo bo pokopal zadnjega človeka?“ — Deklica je napisala nekega dne na listek: „Prosim Vas, gospod hudobec, pridite in poberite mojo sitno teto“. — Nekoč vpraša učitelj neke dekliške šole v Manchestru svojih trideset učen, kaj se jim zdi najlepšega na svetu. Pet deklic je imenovalo mesec in zvezde, dve sta imenovali sonce, ena pa zahajajoče sonce. Dva otroka sta imenovala cvetice, dva pokrajine in dva ptice. Niti ena deklica pa ni imenovala človeškega obličja. Drugi otroci so rekli, da je lepo, karkoli so videli: sneg, dež, metulj, tigrov kožuh, sol, srebro, zlato, zaponka, svila rožaste barve in — angleška narodna zastava!

Največja hitrost vetrov.

V Point-Reyesu, imenitni vremenski postaji na kalifornijskem obrežju, so dne 18. velikega travna lanskega leta dohnali, da je dosegel veter v onem kraju hitrost 102 milj, ki se je pa zvišala v nekaj minutah na 120 milj v eni uri. V 72 naslednjih urah je napravil veter 4700 milj dolgo pot, torej skoró petino poti okolo zemlje. Iz letošnjih poročil omenjene postaje razvidimo, da je znašala nekatere dni meseca velikega travna hitrost vetrov 60, povprečno pa 52 milj v eni uri. To je največja hitrost vetrov, ki so jo mogli doslej dohnati.

Koliko je stala vojska v Bosni in Hercegovini?

Preteklega mesca so praznovali v Ljubljani jako slovesno petindvajsetletnico vojske v Bosni in Hercegovini, kjer je umrlo na bojnem polju tudi mnogo slovenskih junakov. Zanimalo bo morda koga, koliko je stalo to zasedanje našo državo. Takratni minister Andrassy je zahteval najprej 120 milijonov kron, za leto 1878. je zahteval nadaljnjih 83·4 milijonov in potem še 67·13 milijonov kron, vsega skupaj torej nad 270 milijonov kron. To je ogromno veliko denarja! Bosna in Hercegovina pa še dandanes nista pravzaprav naša last.

Bogatinec — posebnež.

Bogati Američani so dostikrat čudni ljudje. Ni dolgo temu, kar je umrl v Ameriki bogataš v 83. letu, ki je imel kaj posebne navade. Kupil si je veliko hišo s 75 sobami, kjer pa je stanoval čisto sam. Dasi je stanoval samo v eni sobi, je dal vendar vse sobe krasno opraviti. Pod posteljo je imel osem gosli, izmed katerih

so veljale ene nad 6000 kron. Zadnjih 10 let je igral malone noč in dan na gosli. Mnogokrat ga niso videli po dva dneva; med tem časom ni zaužil niti najmanjše hrane. Potem je odšel v kako ceno gostilnico, kjer je použil hrane za celih 20 vin. Sploh ni zase mesečno izdal mnogo nad 12 kron. Svoje velikansko imetje je ostavil svojemu bratu in drugim sorodnikom. Ko bi bil ta bogati posebnež Slovenec in ko bi se spomnil ob svoji zadnji uri — nas ubogih Slovencev!

Vožnja na življenje in smrt

Strašna je bila vožnja, ki jo je napravila pred kratkim neka Američanka, da reši svojega otroka. Časopis „New York Journal“ opisuje ta dogodek tako-le: Bogata gospa Thompson je živela daleč od sveta s svojim sedem mesecev starim otrokom ob jezeru Saint Regia. Nekega dne se je igrala hčerka bogate matere sama, kar začne vpiti. Pestunja prinese deklico k materi, ki ni mogla vedeti, kaj se je otroku pripetilo. Mati in pestunja sta pa kmalu zapazili, da ni na dekletovem traku igle, s katerim je bil spet. Seveda sta si takoj mislili, da je otrok iglo pogoltnil in da mu sedaj tiči v vratu. Četrť ure si je prizadevala mati sama, da spravi iglo iz vratu, a izprevidela je, da je njeno prizadevanje zaman in celo nevarno. Otroka je vzela v naročje in je tekla v spremstvu pestunje k jezeru, kjer je odpela ladjo, pognala stroj in se peljala šest milj daleč v mesto Paul Smiths, ki stoji na drugem jezerskem bregu. V pol uri je dospela tja; otrok je že komaj hropel. Gospa je naglo bežala z njim k nekemu zdravniku. Ta je dejal, da je zdrsnila igla v grlo, obrnjena z ostro konico navzgor. Ta pa je ostala v goltancu, ker se je zaradi otrokovega gibanja in zaradi prizadevanja, da bi spravili iglo iz vratu, zapičila vanj. Zdravnik ni imel nobenega pripravnega orodja, da bi mogel potegniti iglo iz vratu. „Mogoča je samo ena pomoč“, reče zdravnik, „in ta je, če spravite brž otroka h kakemu zdravniku za vratne boleznj v Novem Jorku. S pravim orodjem odstrani lahko iglo v eni minuti“. Do Novega Jorka pa je 400 milj, in edini vlak, ki vozi na dan, je že odšel. Gospa Thompson je naročila poseben vlak ter je dejala postajnemu načelniku, da je zavisno življenje njene hčerke od hitrosti vlaka. V četrt uri je bil vlak pripravljen, in gospa se je odpeljala z otrokom in zdravnikom proti Novemu Jorku, kamor so že prej brzojavili večjemu zdravniku. Zdravnik je vzel več zdrvil s seboj, ki so manjšala bolečine otrokove. Vožnja je bila za mater strašna. Niti za trenutek ni obrnila oči od hčerkinega obličja. Vsak je storil ob železniškem tiru, kolikor je mogel, da je drvil vlak v največji hitrosti naprej. Strojvodja, kurjač,

postajni in brzovjavni uradniki — vsi so vedeli, da se pelje vlak zato, da reši življenje dekletu, in zato so storili vsi, kar največ mogoče, da so do skrajnosti pospešili hitrost vožnje. Otrok pa je prihajal trudnejši in trudnejši. Nevarnost je bila vedno večja, da deklica popolnoma ne omaga. V upu in strahu so končno dospeli v Novi Jork. Otroka so prenesli v bolnico, kjer je bilo že vse pripravljeno za zdravljenje. Spretni zdravnik je rabil le pet minut — in dekličino življenje je bilo rešeno!

Nekoliko računa.

Papež Leon XIII. je živel 93 let, 4 mesece in 18 dni, to je okroglo 818.600 ur ali 2947 milijonov sekund. Povprečna starost vesoljnega človeštva je 31 do 32 let. V državah z ugodnejšim podnebjem je ta starost nekoliko večja, pri narodih, ki imajo neugodnejše podnebje, n. pr. v Aziji, zlasti v Indiji, na Kitajskem i. t. d., mnogo manjša. Imenovana povprečna starost je približno ena tretjina starosti pokojnega papeža. Vse človeštvo je torej v dobi papeževega življenja trikrat izumrlo in se z rojstvi nekoliko več kot trikrat obnovilo. Vse človeštvo računajo deloma po ljudskem štetju, deloma po strokovnjaški cennitvi na 1400 do 1500 milijonov ljudi. Torej je v dobi življenja Leona XIII. umrlo najmanj trikrat 1400 milijonov, t. j. 42.000 milijonov ljudi. Ako bi bili vsi ti mrličji pokopani v zemlji in grobovi razvrščeni po dolžini drug poleg drugega, bi dali to 6300 milijonov metrov skupne dolžine, če računamo za vsak grob povprečno $1\frac{1}{2}$ m dolžine. Brzovlak, ki prevozi v eni uri 63 kilometrov, bi moral voziti brez prestopa noč in dan 100.000 ur, kar je približno $11\frac{1}{2}$ leta, da bi prevozil to daljavo, zakaj ta je tolika, da bi jo lahko 157 krat ovili okolo zemeljskega obla. Vsako uro umrje tudi sedaj po smrti Leona XIII. okolo 5000 ljudi in ravno toliko ali pa še več se jih rodi.

Za kratek čas.

Učitelj: „Katera žival je najkoristnejša domača žival?“

Ivanka: „Krava“.

Nato vzdigne Moric, sin mestnega žida, roko, češ, da ve boljši odgovor.

Učitelj ga vpraša: „Ali poznaš še koristnejšo domačo žival?“

Moric: „Da, vola!“

Učitelj: „Kako to?“

Moric: „Ker si za enega vola lahko kupim dve kravi“.

✻

Mati vprašajo sinka, ki se je vedno jokal, kadar se je bilo treba umivati: „Kaj pa bi bil rad, kadar boš velik?“

Sinko: „Dimnikar“.

Mati: „Kako to?“

Sinko: „Ker bi se umival samo ob nedeljah“.

✻

Učitelj: „Povej mi, kakšno svojstvo ima gorkota, Mihič!“

Mihič: „Gorkota telesa razteza“.

Učitelj: „Dobro! A povej mi sedaj, kakšno lastnost ima mraz?“

Mihič: „Mraz pa telesa krči“.

Učitelj: „Dokaži to na primeru!“

Mihič: „Poleti so dnevi dolgi, pozimi pa kratki“.

✻

Korporal vpraša novinca: „Kaj moraš storiti, ako vidiš, da je tvoj tovariš ukradel klobaso?“

Novinec odgovori: „Ako mi ne da precej polovice, ga prijavim stotniku.“

✻

V šolo je prišel gospod nadzornik in je večkrat vprašal istega učenca, ki mu pa ni znal nobenkrat odgovora. Hipoma izvleče paglavec žemljo na pol iz žepa in modro reče nadzorniku: „Ako me pustiš na miru, ti dam svojo žemljo!“

Rešitev zastavice v podobah v osmi številki.

Slovenski svet, ti si krasan,
ti poln nebeške si lepote.

Prav so jo rešili: Srečko Ferjančič, učenec sedaj na Bledu; Rajko Novak in Avgust Dežela v Idriji; Štefka Leban, učenka »Šolskega doma« v Gorici; Anika in S-ojan Globočnik sedaj v Kranju; Ernest Wudler, učenec na Ljubnem; Mirko, Mici in Alojzij Rodič v Stopičah; Vilibald Unger v Središču; Lavričeva Mimi v Skofji Loki; Franc Gril, tretješolec na Zidanem mostu; Marica Wudler na Ljubnem; Anton Kokol, Anton Videčnik, Alojzij Solar, Mica Ajd, Ana Brečko, Mica Crešnar, Veronika Gande, Franca Lamut, Neža Munda, Angela Novak, Amalija Sajko, Cilka Stepišnik, učenci in učenke v Tepanjah pri Konjicah; Milko, Slavko in Vladko Naglič, učenci v Ljubljani; Ana Jurko, Julika Polc in Terezija Napotnik, učenke v Tepanjah; Gantar Ana na Čatežu ob Savi; Ogorevc Anica, učenka v Konjicah; Repič Maks, dijak v Rakovcu; Ruzičkova Itaka, učenka III. razreda pri Sv. Jakobu v Ljubljani; Jelenc Leon, dijak na počitnicah v Trstu; Karla in Karlo Kleč v Ljubljani.